

Chúng ta đang sống trong cõi đời này là đang đóng tuồng đời tương tự như các diễn viên đóng một phim bộ vậy.

Khi xem phim bộ không ít khán giả hoà mình vào truyện phim và tâm hồn bị chi phối cảm xúc theo tình tiết trong phim truyện, nhiều khi hại cho sức khoẻ. Nhưng phần lớn truyện phim không có thực.

Tuồng đời của chúng ta cũng vậy thôi. Tôi nghĩ là những người ở bên kia thế giới nhất là những người thân của chúng ta đã qua đời đang xem chúng ta đóng tuồng đời, mai một sẽ đến lượt chúng ta làm khán giả. Vì quả nghiệp chúng ta lại trở lại thế gian này đóng một tuồng đời khác cũng như diễn viên sẽ đóng một phim bộ khác.

Tại sao một diễn viên phải trở lại đóng tuồng khác vì anh TA là Thành Được hay chị TA là Thanh Nga. Đó chính là cái TA làm cho các diễn viên đó đóng hết tuồng này đến tuồng kia, cái Nghiệp của diễn viên.

Còn trong tuồng đời thì sao? Mỗi người trong chúng ta là biểu hiện của Thức Vi tế động trong thế gian này và là một thực thể. Vì là một thực thể nên có cái TA, do đó sinh Nghiệp. Vì có Nghiệp Quả TA phải đóng tuồng đời. Nếu thấy tuồng đời còn thú vị thì cứ trở lại thế gian đóng tuồng đời khác. Thức Vi tế còn gọi là Chân Như, Phật tính trong Đạo Phật hay Năng lượng đen nói theo Khoa học.

Còn như muốn thôi đóng tuồng đời thì mình phải làm sao cái TÂM cái THÂN này không còn bị cái TA bám chặt, chi phối nữa, và con người sẽ trở về Thức Vi tế hay Chân Như, không biểu hiện trong thế gian này nữa và cũng

không biểu hiện trong bất cứ một cảnh giới nào nữa. Như vậy cũng chẳng còn Đức Phật, Đức Chúa gì nữa vì đã trở về Chân Như.

Nếu nói theo kinh điển Phật Giáo thì Chân Như chính là KHÔNG hay CHÂN LÝ.

Làm thế nào để trở về Chân Như thì chỉ cần loại trừ cái TA [1] nó đang bám vào Thân Tâm mình, mà Thân Tâm chỉ là biểu hiện của Thức Vi tế hay Chân Như.

Nếu tâm quán định được cái TA chỉ là đồ trang trí cho Tâm và Thân để biểu thị vai tuồng mình đóng trong tuồng đời ở thế gian này, cũng như diễn viên đóng trong một phim bộ phải ăn mặc nói năng hành động thế nào để khán giả nhận biết ngay thí dụ đó là ông vua chứ không phải thằng lính hầu trong tuồng, thì Tâm thấy ngay là cái TA chẳng là gì cả vì đâu có thật.

Cái khó là làm sao mình vẫn phải đóng vai tuồng do Nghiệp tạo ra nhưng không để cho cái TA chi phối và bám chặt lấy Tâm Thân mình. Khi đó Nghiệp do TA sinh ra cũng biến đổi làm cho vai tuồng thay đổi trong khi mình đang đóng vai tuồng đời của mình.

Có nhiều cách để tách rời cái TA, nhưng theo kinh điển, chứng nghiệm của chư Phật thì Thiền là hữu hiệu nhất trong vạn Pháp để dứt cái TA.

Chúng ta có ai dám nói là “đừng tin những lời tôi nói” hay sau khi nói xong lại phát biểu “tôi không nói gì cả”. Nhưng Đức Phật đã nói “Đừng tin những lời ta nói” và sau khi nói xong lại phát biểu “Ta không nói gì cả”. Tại sao như vậy? Chỉ vì Đức Phật đã giác ngộ, ngài phủ nhận cái TA của ngài, hay ngài không còn cái TA nữa.

Tháng 3, 2015

Chú thích:

Kinh Đại Bát Niết bàn, Tỳ Kheo Thích Trí Tịnh dịch

Phẩm Như Lai Tánh thứ mười hai

<http://hoavouu.com/p16a15334/12-pham-nhu-lai-tanh>